

Arrest

nr. 282 069 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat J. DIENI en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd bij geboren op 12 maart 1999 in Bello, departement Antioquia, Colombia. U groeide op in Colombia en vervulde er uw middelbare studies, afwisselend wonend in Bogotá, Medellín en Vereda La Montanita in Antioquia.

Op 20 november 2017 vatte u uw eenjarige militaire dienstplicht aan, zoals verplicht voor alle achttienjarige Colombianen. U werd ondergebracht bij casa militar en diende administratieve taken uit te

voeren in Bogotá. In het kader van uw dienstverlening ontmoette u voormalig president Duque. Op 31 oktober 2018 voltooide u uw dienstplicht. Nadien heeft u onder andere gewerkt in de bouw- en landbouwsector, als motortaxichauffeur en verkocht u huisgemaakte baksels. U verdeelde uw tijd tussen Bogotá, Medellín en Vereda La Montanita.

Na het voltooien van uw militaire dienstplicht werd u enkele keren aangesproken door onbekenden, zowel in Vereda La Montanita als in Bogotá. Deze personen kenden uw naam en stelden u vragen over uw militaire dienst en de plek waar u deze hebt uitgevoerd. U was verbaasd en vond dit niet normaal. U besloot in 2020 dat het voor u beter zou zijn om Colombia te verlaten en elders een toekomst uit te bouwen. Uw initiële vlucht naar Europa, die in het najaar van 2020 gepland stond, werd als gevolg van de coronapandemie geannuleerd. Hierna verbleef u nog een jaar in Bogotá.

Op 29 september 2021 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 4 oktober 2021 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u tegen uw wil te zullen worden gerekruteerd door gewapende groeperingen of bendes, alsook vreest u voor uw leven in geval u een toetreding tot dergelijke groepen zou weigeren.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw militaire kaart, enkele foto's en een nieuwsartikel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest in de toekomst te zullen worden gerekruteerd door gewapende groeperingen en/of bendes, naar aanleiding van de militaire dienstplicht die u in het verleden hebt voltooid (CGVS, p. 13, p. 17). Er dient echter te worden vastgesteld dat u deze vrees op geen enkele manier in concreto aannemelijk hebt weten maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uw vrees in wezen louter hypothetisch is, en daarbij slechts gestoeld is op vage speculaties. In deze dient om te beginnen te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. De loutere verwijzing naar gedwongen rekrutering als mogelijk fenomeen kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

U geeft bij aanvang van het persoonlijk onderhoud immers zelf alreeds spontaan te kennen dat u uw land van herkomst in wezen niet diende te ontvluchten, dat u in uw leven in wezen op geen enkel moment in gevaar bent geweest en dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS bij DVZ) in wezen grotendeels verzonnen zijn (CGVS, p. 3-4). Daarbij komt naar voren dat u in Colombia nooit enige ernstige persoonlijke problemen hebt gekend, uw familie – afgezien van hindernissen die uw vader in bepaalde moeilijke gemeenschappen ondervindt ingevolge zijn job als scheidsrechter – evenmin (CGVS, p. 15).

In alle jaren die volgden op uw militaire dienst, waarna u volstrekt niets met het Colombiaanse leger te maken hebt gehad, bent u bovendien nog nooit persoonlijk in aanraking gekomen met gewapende groeperingen of bendes (CGVS, p. 14). U kan de groeperingen die u zou dienen te vrezen daarenboven zowaar niet bij naam noemen (CGVS, p. 13). Er is met andere woorden werkelijk geen enkele concrete indicatie of aanwijzing dat u in de toekomst mogelijks in het vizier zou komen van dergelijke groeperingen met het oog op een gedwongen inlijving. Uw verklaringen en uw vrees hieromtrent zijn zoals hierboven reeds aangehaald, louter hypothetisch. Er kan hierbij worden opgemerkt dat indien dergelijke groeperingen of bendes het na uw militaire dienstplicht werkelijk ook maar enigszins op u gemunt zouden hebben, zij in wezen reeds alle kansen hebben gehad om u te treffen, in casu quod non.

Wanneer u vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd of er wat u betreft indicaties zijn dat u risico zou lopen op een gedwongen rekrutering, kan u slechts opwerpen dat de mogelijkheid bestaat dat men u op die manier zou oproepen om dan vervolgens – nadat u om de vraag werd gesteld hoe u weet dat zoiets altijd wel zou kunnen – naar voren te schuiven dat er foto's bestaan waarop u in uniform te zien bent in een ontmoeting met voormalig president Ivan Duque en dat men u in het verleden enkele keren zou hebben aangesproken over uw tijd bij casa militar (CGVS, p. 13-14, p. 15). Het zogenaamde gegeven dat men u hierover enkele keren vragen zou hebben gesteld, zonder meer, kan bezwaarlijk worden beschouwd als zijnde vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin maakt dit het risico op gedwongen inlijving wat u betreft, enigszins meer aannemelijk. Hetzelfde dient te worden gezegd over het ene voorbeeld dat u aanhaalt, waarbij er een man uit het leger door gewapende groeperen gerekruteerd zou zijn en vervolgens een bloedbad heeft aangericht (CGVS, p. 12). Een eenvoudige verwijzing naar een welbepaalde gebeurtenis en nieuwsfeit, hetgeen volledig losstaat van uw persoon en werkelijk geen weerklink vindt in uw persoonlijke situatie, kan op geen enkele manier aantonen dat u een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aanspraak te maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Er dient aldus te worden besloten dat u de door u aangebrachte vrees, namelijk dat u in toekomst mogelijks ooit het slachtoffer zou kunnen worden van een inlijving tegen uw wil (CGVS, p. 15), geheel niet aannemelijk weet te maken. U bent er niet in geslaagd om deze in concreto aan te tonen. Uw speculatieve verklaringen omtrent dit alles kunnen niet overtuigen en volstaan dus niet om in aanmerking te komen voor een internationaal beschermingsstatuut.

Wat betreft uw verklaringen omtrent de economische situatie in uw land van herkomst, alsook dat u daar geen mogelijkheden zou hebben om te studeren en u op professioneel vlak verder te ontwikkelen (CGVS, p. 4, p. 13, p. 16), dient het CGVS op te merken dat dergelijke socio-economische motieven niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie, noch worden zij beschouwd als ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Het staat u echter vrij om zich in het kader van een duurzaam verblijf in dit land te wenden tot de daartoe geëigende kanalen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de door u neergelegde identiteitsdocumenten betreft, uw paspoort en uw identiteitskaart, dient te worden gesteld dat het CGVS uw identiteit en nationaliteit niet betwist. Het CGVS betwist evenmin dat u in het verleden uw militaire dienstplicht heeft voltooid, zoals u met uw militaire kaart en de foto's waarop u te zien bent tijdens uw dienstplicht wenst aan te tonen, doch dient te worden verwezen naar bovengenoemde argumentatie, waaruit mag blijken dat het loutere feit dat u ooit deze algemene dienstplicht hebt gevolgd, geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming. Het door u neergelegde nieuwsartikel beschrijft slechts een bepaalde gebeurtenis in uw land van herkomst, die u in wezen op geen enkele manier in verband weet te brengen met uw eigen persoon en evenmin hebt weten door te trekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft (zie tevens supra).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoeker de schending aan van:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid"

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest in de toekomst te zullen worden gerekruteerd door gewapende groeperingen en/of bendes, naar aanleiding van de militaire dienstplicht die u in het verleden hebt voltooid (CGVS, p. 13, p. 17). Er dient echter te worden vastgesteld dat u deze vrees op geen enkele manier in concreto aannemelijk hebt weten maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uw vrees in wezen louter hypothetisch is, en daarbij slechts gestoeld is op vage speculaties. In deze dient om te beginnen te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. De loutere verwijzing naar gedwongen rekrutering als mogelijk fenomeen kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

U geeft bij aanvang van het persoonlijk onderhoud immers zelf alreeds spontaan te kennen dat u uw land van herkomst in wezen niet diende te ontvluchten, dat u in uw leven in wezen op geen enkel moment in gevaar bent geweest en dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS bij DVZ) in wezen grotendeels verzonnen zijn (CGVS, p. 3-4). Daarbij komt naar voren dat u in Colombia nooit enige ernstige persoonlijke problemen hebt gekend, uw familie – afgezien van hindernissen die uw vader in bepaalde moeilijke gemeenschappen ondervindt ingevolge zijn job als scheidsrechter – evenmin (CGVS, p. 15).

In alle jaren die volgden op uw militaire dienst, waarna u volstrekt niets met het Colombiaanse leger te maken hebt gehad, bent u bovendien nog nooit persoonlijk in aanraking gekomen met gewapende groeperingen of bendes (CGVS, p. 14). U kan de groeperingen die u zou dienen te vrezen daarenboven zowaar niet bij naam noemen (CGVS, p. 13). Er is met andere woorden werkelijk geen enkele concrete indicatie of aanwijzing dat u in de toekomst mogelijks in het vizier zou komen van dergelijke groeperingen met het oog op een gedwongen inlijving. Uw verklaringen en uw vrees hieromtrent zijn zoals hierboven reeds aangehaald, louter hypothetisch. Er kan hierbij worden opgemerkt dat indien dergelijke groeperingen of bendes het na uw militaire dienstplicht werkelijk ook maar enigszins op u gemunt zouden hebben, zij in wezen reeds alle kansen hebben gehad om u te treffen, in casu quod non.

Wanneer u vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd of er wat u betreft indicaties zijn dat u risico zou lopen op een gedwongen rekrutering, kan u slechts opwerpen dat de mogelijkheid bestaat dat men u op die manier zou oproepen om dan vervolgens – nadat u om de vraag werd gesteld hoe u weet dat zoiets altijd wel zou kunnen – naar voren te schuiven dat er foto's bestaan waarop u in uniform te zien bent in een ontmoeting met voormalig president Ivan Duque en dat men u in het verleden enkele keren zou hebben aangesproken over uw tijd bij casa militar (CGVS, p. 13-14, p. 15). Het zogenaamde gegeven dat men u hierover enkele keren vragen zou hebben gesteld, zonder meer, kan bezwaarlijk worden beschouwd als zijnde vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin maakt dit het risico op gedwongen inlijving wat u betreft, enigszins meer aannemelijk. Hetzelfde dient te worden gezegd over het ene voorbeeld dat u aanhaalt, waarbij er een man uit het leger door gewapende groeperen gerekruteerd zou zijn en vervolgens een bloedbad heeft aangericht (CGVS, p. 12). Een eenvoudige verwijzing naar een welbepaalde gebeurtenis en nieuwsfeit, hetgeen volledig losstaat van uw persoon en werkelijk geen weerklank vindt in uw persoonlijke situatie, kan op geen enkele manier aantonen dat u een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aanspraak te maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Er dient aldus te worden besloten dat u de door u aangebrachte vrees, namelijk dat u in toekomst mogelijks ooit het slachtoffer zou kunnen worden van een inlijving tegen uw wil (CGVS, p. 15), geheel niet aannemelijk weet te maken. U bent er niet in geslaagd om deze in concreto aan te tonen. Uw speculatieve verklaringen omtrent dit alles kunnen niet overtuigen en volstaan dus niet om in aanmerking te komen voor een internationaal beschermingsstatuut.

Wat betreft uw verklaringen omtrent de economische situatie in uw land van herkomst, alsook dat u daar geen mogelijkheden zou hebben om te studeren en u op professioneel vlak verder te ontwikkelen (CGVS, p. 4, p. 13, p. 16), dient het CGVS op te merken dat dergelijke socio-economische motieven niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie, noch worden zij beschouwd als ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Het staat u echter vrij om zich in het kader van een duurzaam verblijf in dit land te wenden tot de daartoe geëigende kanalen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de door u neergelegde identiteitsdocumenten betreft, uw paspoort en uw identiteitskaart, dient te worden gesteld dat het CGVS uw identiteit en nationaliteit niet betwist. Het CGVS betwist evenmin dat u in het verleden uw militaire dienstplicht heeft voltooid, zoals u met uw militaire kaart en de foto's waarop u te zien bent tijdens uw dienstplicht wenst aan te tonen, doch dient te worden verwezen naar bovengenoemde argumentatie, waaruit mag blijken dat het loutere feit dat u ooit deze algemene dienstplicht hebt gevolgd, geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming. Het door u neergelegde nieuwsartikel beschrijft slechts een bepaalde gebeurtenis in uw land van herkomst, die u in wezen op geen enkele manier in verband weet te brengen met uw eigen persoon en evenmin hebt weten door te trekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft (zie tevens supra)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in verzoekers hoofde geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker komt niet verder dan het louter herhalen van zijn vrees in de toekomst te zullen worden gerekruteerd door gewapende groeperingen en/of bendes, naar aanleiding van de militaire dienstplicht die hij in het verleden heeft voltooid. Hoewel verzoeker enkele verklaringen uit de notities van het persoonlijk onderhoud citeert en meent dat er wel degelijk concrete aanwijzingen zijn die maken dat hij in de toekomst het doelwit zal kunnen worden van dergelijke groeperingen, brengt hij geen enkel element bij dat zijn vrees op enigerlei wijze kan concretiseren.

Verzoekers speculatieve verklaringen omtrent dit alles kunnen niet overtuigen en volstaan niet om in aanmerking te komen voor een internationaal beschermingsstatuut. De verwijzing naar algemene informatie over gedwongen rekrutering en het profiel als landarbeider en taxichauffeur volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke

Waar wordt aangevoerd dat verzoekers zus, zwager en hun dochter binnenkort in België zullen zijn om een verzoeken om internationale bescherming in te dienen en het nuttig kan zijn deze gezinsleden te horen omdat zij over cruciale informatie kunnen beschikken over de risico's in het land in geval van terugkeer, kan verzoeker niet overtuigen. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel

onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Van verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot slechts tot de hypothetische bewering dat zijn familie over cruciale informatie zou kunnen beschikken, doch opnieuw zonder deze enigszins te concretiseren.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog dat zijn vrees op basis van de vervolgingsgrond ‘sociale groep’, namelijk “*die van jonge mannen die kunnen worden gerekruteerd door gewapende groeperingen omwille van hun kennis van de veiligheidsmaatregelen in het presidentiële paleis waar hij het grootste deel van zijn militaire dienst doorbracht*” gerechtvaardigd is en er in Colombia geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming is, is dan ook niet dienstig.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebelligroeperingen (*Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) en *Ejército de liberación nacional* (ELN)) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de FARC-EP beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia*” van UNHCR van september 2015 als uit de COI “*Colombia: Veiligheidssituatie*” van 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (~massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en

mensrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Gelet op verzoekers verklaringen over zijn herkomst uit Colombia de laatste jaren voor zijn vertrek en zoals verzoeker ook in het verzoekschrift aangeeft, moet de veiligheidssituatie in de steden Bogotá en Medellín worden beoordeeld.

Op basis van de hem voorgelegde informatie besluit de Raad dat er in Bogotá en Medellín geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd onvoldoende actueel of correct zouden zijn of dat de adjunct-commissaris hieruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de steden Bogotá en Medellín is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF